

SÕJAHÜÜD

Nr. 113

Detsember 1938

10. aastakäik.

„Sealsamas väljal olid karjased öitses, ja hoidsid oma karja ...
Ja Issanda au paistis nende ümber.“

PÄASTEARMEE

Ametlik häälekandja:
„SOJAHÜÜD“.

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

AMETLIKUD TEATED.

Kapten Aksella Tennen on määratud Tallinna I assistendiks.

Proovileitnant Hilda Olo ühendatud leitnandiks ja määratud Tallinna II.

Henny Gony

Territoriumikomandör.

Peasekretäri märkmeid.

Kirjut. kolonel R. Sjöblom.

Kõige esmalt tahan soovida kõikidele Päästearmee seltsilistele ja sõpradele Eestis õnnistusrikast jõulupüha. Samal ajal ka südamlik tervitus meilt siitpoolt Soome lahte. Tulgu Jeesus Kristus nende jõulupühade ajal erilise valgusega ja erilise õnnistusega meile kõigile, ja saagu Päästearmee Eestis erilisel moodsul kogeda valgust ja jõudu oma töös ja pingutustis Kristuse kuningriigi pärast siin ilmas!

MEIE JUHID, komandörleitnant ja proua Bower, külastate iga korpust Eestis oktoobriku lõpul ja novembri algul. Nende koosolekuid külastati hästi ja olid õnnistuserikkad, ja rõõmustav olid näha mitmeid tulevat puhastuslätte. Komandörid juhatasid ka ohvitseridekoosolekuid Tallinnas, millest kõik Eesti ohvitserid võid osa, kes kindlasti pöördusid oma töökohtadele uue julgusega ja uute otsustega võidelda ustavalt võitlust, mis neile on antud. Komandörid ise olid rõõmsad oma külastägu üle ja saavad nende ridade kaudu oma südamlikumaid tervitusi.

MAJOR JA PROUA DAHL Tallinnas omavad erilisi kavatsusi jõulupühadeks. Loodame, et need võivad täituda, sest selle kaudu mitted võivad saada abistatud ja vaimustatud suurte pühade ajal.

OHVITSERIDEVAHETUS. Kapten Martti Heinonen, kes olud Tallinna I korpuse assistent, on saanud lahkumiskäsu, sest ta oli sunnitud pöörduma Soome, et korraldada olundeid ühenduses oma vanade vanematega oma kodus. Te-

Abiks puhitusotsijaile.

Kirjutatud kojuläinud komandör S. L. Brengle.

Teie ütlete: Ma olen otsinud puhitusotust mitu korda, kuid kõige pikem aeg, mida olen võinud seda alalhoida, oli seitse nädalat, ja siis teie nimetate mõnda „lemmikpatut“, mille vastu teie võidelnud viis aastat.

Lubage mind küsida teilt, kas teie andsite alla sellele patule. Ja kui te siis tundsite end hukka mõistetud, kas siis tulite kahtsuspingile otsima puhastusdame õnnistust? Kui see on nii, siis tegite arvata vasti sama vea, kui teavad mitmed teised puhta südame otsijad, kuna see, mida võitsite siis vastu, oli vaid andestuse rahu. Kui ma langen pattudesse, pean ma eiteks tunnistama oma süüd süüdamega, mis valmis tegema meelearandust ja uskuma andestusse, lootes Jeesuse verele, mis puhastab kõigest patust, tulob andestuserahu mu südamesse, ent ma ei tohi vahetada seda puhitusdamega.

Kui ma olen omanud andestuse, manitsetakse mind pühendamata oma elu tervelt Jumalale, ja kui ma tervelt ja täiesti andnud end temale, kes oma armastuse läbi võtnud mind välja patust, süüist ja hukkamõistmisest, pean ma uskuma, et ta võib puhastada kogu mu olemist, puhitstada mind ja täita mind oma Püha Vaimuga. Ja kui ma usun, võib ja tahab ta korda saata armu imetööd minus. Tema teeb mind pühaks, tema teeb mu armastust täielikuks, ta täidab mind innuga tema töö pärast, nii et võin delda kõigest oma südamest: „Võta mu armastus, võta mu kõik, tee mind maailma soolaks. Võta mind tervelt! Annan end sulle nüüd ja igavesti.“

Ja rõõmuga laulan ma:

„Ainult Jeesus veri
mind patust puhastab.“

Teie räägite sellest, et hoidsite õnnistust seitse nädalat. Kuidas võitsite pidada seda alal nii kaua? Eks see olnud selle

ma asemele on kapten Aksella Tennen saanud käituse Tallinna I, ja proovileitnant Hilda Olo, keda ühendati täisleitnandiks, sai määratud Tallinna II korpuse assistendiks. Meie palume, et Issand annaks oma õnnistused neile muudatusile, nii et need saavad kasuks ja abiks tööle nendes korpustes, milliseid nimetatud muudatus puudutab.

KAPTEN LILLY LUTHERIT on tabanud kurvastus, sest tema on kaotanud surma läbi oma armsa isa. Väsinud, päästetud teekäija on võinud minna Jumala rahusse, kuid meie tun-

läbi, et kõndisite temaga, kes andis õnnistuse? Kui teie tähelepanu on juhitud õnnistusele Õnnistaja asemel, kui teie vaatlete puhitusotust kui midagi lahusevat Pühast Vaimust, kaotate teie kõik. Kui teie ei võid tunda, austada, loota ja olla sõnakuulelik Õnnistajale, kaotate teie õnnistuse, just samuti kui kaotate roosi ilu, kui pöörate oma silmad ära sellelt, või muusika, kui kaotate seda, kes loob seda. Misparast ja kuidas teie kaotasite õnnistuse seitse nädala järele? Kas see ei olnud sellepärast, et kiustate rõhu all teie võitsite oma pilgud Õnnistajalt? Teie unustasite Õnnistaja pühalikkust, õnnist ligidust, ja siis, kui pöördusite temast, vajusite ka patu või kahtluse alla, ja siis vaenlane röövis teilt õnnistuse. „Valvake ja paluge, et teie kiustatuse sisse ei saa.“ Kui kiustaja tuli, oleksite pidanud üttelema: „Mine ära, saadan!“ Teie oleksite pannud vastu kuradile ja pidanud end Jumala läheduses. Õnnistaja oli seal. Püha Vaim oli ligi. Piirritult armastav Lunastaja oli teiega, ent teie unustasite teda, ja nii teie kaotasite oma õnnistuse.

Teie oleksite pidanud pöörduma Jeesuse poole armastuse ja usaldusega ja üttelema: „Oh Issand, ma olen sinu, hoia mind! Ma loodan sinule. Ma armastan sind. Ma kiidan sind, ja ma ei taha karta oma vastast.“ Oleksite teie teinud nii, ei oleks teie mitte kaotanud õnnistuse. „Seiske kuradi vastu, siis ta tuleb teie juurde.“ „Tulge Jumala juurde, siis ta tuleb teie juurde.“ See on tee, ja ma ei tunne ühtki teist teid võidule. Sellel teel, ja ainult sellel, olen võitnud peaegu pool aastasadu, ja sellel teel võite teie võita, ja saada võidu kohe ja alati. Halle-luua!

Teie olete julguseta. Teie imestate, kas teie kunagi võite saavutada ja hoida alal võidu. Seda teie võite, kiitus Ju-

neme kaasa tühja koha ja kurvastuse pärast, mis asunud koju ja perekonda. Issand lohutagu kõiki leinavaid, sest jälle nägemine seisab ees igaviku kirkal hommikul.

Meie soovime meeldi TÄNADA kõiki meie seltsilisi ja sõpru, kes sirutanud abistava käe lõikuspüha korraldusis, mis oma olukorris õnnestunud hästi. Samuti sidamlik tänu kõigile, kes oma anniga aitavad kaasa eneseärasalgamise nädalal. Issand on näinud kõik, ja tema tasub igale oma mõõdu ja võimaluste kohaselt. Jumal õnnistagu Päästearmeed Eestis!

malale! Võit seisab ukse taga nüüd. Võitja seisab ukse taga. Avage ja laske sisse teda, ja võit on teie! Langoige just praegu oma põlvedele, ja öelge temale kõik, lootke siis temale, tänage teda, kiitke teda, ükskõik kas saate mingisuguseid erilisi tundeid või mitte. Jätka ke edasi uskumise, tänamisega, kiitmisega ja sõnakuumisega temale, ja rahu ning võit tuleb.

Pidage oma pilk Jeesusel, ja valvake kiustatuse ja pattu algusel. Pidage oma meel puhas. Täitke seda puhtate mõtetega, armastavate mõtetega ja pühade tunnetega. Tõrke oma mõtted lihlikest ja madalast asjust vaimlikele. Laulge ja mängige oma südames Issandale auks!

Võtke tõsise hoole alla oma silmad ja kõrvad. Pöörake oma silmad ära vaatamast, mis on halb, ja teie kõrvad ära kuulamast, mis kuri. Tehke lepingut oma silmadega, nii nagu tegi Job. Pane valvur silma ja kõrva värvale, nii et patt ei tungiks teie südamesse sealt kaudu.

Nurise vähem
ja
palu rohkem.

Patt ei heida end järsku ühegi üle. Ta poeb sisse ühe pilgu, või mõne vaikse ettekujutuse kaudu. Kuid armastus Jeesusele ja truudus temale teeb teid ärksaks ja kiireks, et võite kohe heita välja veel nõrga vaenlase. Tehke seda, ja teie elate, ja elate võidule.

Alandage sageli oma põlved või saatke üles vaikne palve, ja ärge unustage põimida oma palvetesse tänu ja kiitust. Teie ei kiida küllalt Jumalat. Alake nüüd! Tänage teda nüüd ja kiitke teda, sest tema on seda väärt, ja teie olete kaugele jäänud maha selle kauni kohustuse täitmises.

Kui teie ärkate hommikul, paluge teda, et ta annaks mõne laulusalmi või koori, mis võiks vaimustada ja rõõmustada teid päeva jooksul, ja otsige mõni salm Pühalist, mille juures teie mõtted võivad viibida. Ja lõpuks, püüdke teatada oma läbielamisest ka mõnele teisele hingele, nii nagu lesknaine Sareptas jagas välja seda vähest, mida ta omas õli ja jahu näol. Eliale, ja leidis, et see kasvas juurde jälja ajal. Nii teie leiate, et teie õnnistused kasvavad, kui teie jagate neid teistega. Lugege 2. Peetr. 1:2—11, Juuda 24—25.

Vaikus Jumala ees.

Elu muutub ikka ja ikka väsitavamaks ja jõudu-kurnavamaks inimjule. Meie vajame vaikust Jumala ees, et mitte saada täiesti kaaskistud ajavooluga.

Kui Issand tahab kõik seada heasse korda sinu hinges, siis ta vajab selleks aega, ja sa teed hästi, kui paned tähele ja kõrvaldad kõik, mis võiks takistada Jumala lähemist su hingele. Oh, et igaüks võiks võtta seda omale pühaks kohutuseks, et ta kunagi ei oleks tee peal ees mõne teise tarvituses vaiku-se järele.

Vaid vaikimise läbi on võimalik õppida tundma Jumalat ja tema teid. Kui meie räägime, on Jumal vaat, ent kui meie alandume vaikuses, on tema aeg rääkida. Seni kui sina nurised ja paned vastu Jumalale ja tema korraldusile, ei või ta anda sulle mingit vastust. Vaid vaikus on osa meie sisemisest ole-vuse koostólást, hinge püha tasakaalust.

Kui vähe vaikust ei ole hingel ka vahest välises rahul! Ei otsi ta nõu Jumala juurest töö vabaduse tarvitamiseks tema tahtmise järele ja sellepärast ei saada ka tema pöit ettenähtud õnnistust. Opi olema vaat Issanda eest! Ka kõige rahutumat ajal annab Issand sulle armu väikima tema ees. Sa võid õppi-da kuulma alaliselt tema häält ja tarvitama kõige pa-remini vaikusaegu, mida Jumal annab sulle.

Kahtlus ja puhkus on tõsised vastolud. Kui sa muretsed, ei usalda sa mitte; iga muretsemise juurel on kahtlus. Sa pead kartma sama palju kiusatuse eest kahtle-miseks kui kiusatuse eest patustamiseks.

Saadan teeb kõik meie jul-guse kaotamiseks. Esiteks ta kiusab patule, ja siis kahtlu-sele, ja võibolla sa oled nii-kaugelt suutnud panna talle vastu. Ent siis tuleb peenike kiusatus lootusetusele, ja sel-le vastu sa ei suuda võidelda. Mitmed, kes võtnud kiu-satuse pattu tegemiseks, on jäänud alla kiusatuse lootusetusele, ja on sarnaselt sat-tunud pattudesse.

Kõik minevikus, mis omas tõsise väärtuse, ei või hävineda. Ükski tõde ega ükski headus, mida inimene har-rastanud, ei või kunagi surra.

Mõök.

Kirjutanud kolonel R. Sjöblom.

Kui vana, õnnis Siimeon võt- kis Jeruusalemma templis lapsukest Jeesust oma sülle ja rääkis ennustussõnu saabunud Messias, pöördus ta ka Ma-ria, Jeesuse ema, poole, ja üt-les muu seas: „Ka sinu oma hingest peab mõök läbi tungi-ma!“ Maria ehk ei olnud ku-nagi arvestanud seda mõöka. Ja olles läinud templist ja tehes oma igapäevast tööd, meen-usid talle sageli Siimeoni sõ-nad „mõögast“.

Egiptuses, kuhu püha pere-kond põgenenud inglil käsil, kuuldis Maria jutte Herodesse tegudes ühenduses poeglaste tapmiseks Petlema. Ta nagu oleks kuulnud väikeste kabeid ja emade nuttu ning hä-dahüüedid. Siis tuli talle nii elavalt ette „mõök“ — ja tal oli elama, et ees päev saab, mil mõök tungib temani.

Kui Jeesus oma lapseas mängis teiste lastega väikeses Naatsareti, ja teised lapsed kohtlesid teda armastuse ja vihaga, meenus kindlasti Ma-riale — „mõök“. Jeesuse olles 12-aastane kui kogu pere kü-llastas Jeruusalemma ja temp-lit, ja kui nad teel koju leidsid Jeesuse puudvat, kartis Ma-ria ja mõtles „mõögale“. Päe-val, mil Jeesus pidit lahku-ma väikesest maakodust Naatsa-reti ja suudles jumalagajä-tuse Mariat otsaette, et ntüid ise minna oma avalikule tege-versele elus, ja kui ta nägi teda viimaks kaduvat mäe taha, tu-li talle uuesti meelde — „mõök“. Siis tulid kuulujutud Naatsareti tema imelikest te-gudest ja tema õpetusest; kuid teati jutustada ka vihkami-sest, kibedusest, ähvardusist ja tapmismõtteist, millega ta kohtas. Sarnaselt korral nagu liigahtus midagi Maria süda-mes ja talle meenusid Siimeoni sõnad — „mõögast“.

Usna kindlasti oli Maria rahva hulgas, kes tungis vaata-ma kurblikku nähet, mil Jeesus — ümbritsetud vaenu-likust hulgast — kandis oma risti „Via Dolorosa“ teel. Kui ta nõrkes risti all, tundis Ma-ria, kuidas mõögatera oli tun-ginud ta südamesse, talle mee-nus — „mõök, mõök.“ Kui Jee-sus oli kinninaelutatud Kolga-ta ristile ja kui kurblik tra-göödia ligines oma lõpule, kui ta langetas oma pea ja hüüdis: „On täidesaadetud!“ oli mõök tunginud Maria südamest läbi. Oma enese jõus ta ei oleks suutnud kannatada seda. Kind-lasti tuli jünger, keda Jeesus armastas, ja sirutas oma käe toeks valu pimedal ja raskel

hetkel; ent see oli igavene Isa taevas, tema, kes saatnud mõoga, kes andis ka jõudu oma ümardajale mõoga valu kannatamiseks.

Nii on sageli siin elus, et emaseisusega võib olla seoses ka mõök. Vahest on see haiguse- ja surmamõök, vahest läbikatsumiste- ja pettumiste-mõök. Teinekord on üksildus-mõök. Sageli on patu- ja lan-gemismõök. Kui mitmel emal, kuigi teises tähenduses kui Maria, pole olnud tarvilik lä-bi elada sarnast mõögakoge-must. Võib-olla just sellel jõul-puhil leidub palju emasid, kes ei või ühes teistega saada osa jõulu rõõmulaulust, selle-pärast, et mõök tunginud tema hinge. Võimalikult keegi poeg või tütar, kes loeb neid ridu, on põhjustanud mõöka ema südames.

Ka meil teistel, kes me pole emad, võib olla oma mõögako-gemused. See on ehk tingitud elu läbikatsumisist ja vast-oludest, võib-olla murtud ter-visest või millestki muust. Vaid Jumal teab, mis on mõöks sinule ja minule. Selle mõoga taga, mis tungis läbi Maria südame, peitus lõplikult siiski suur õnnistus. Võtluse ja kannatuse taga oli äralu-nastus ja kogu maailma pääst-mine. Enne kui Maria lõpetas oma elurännaku, langes kind-lasti uus valgus tema mõoga-kogemuse üle; ent kui ta lõ-peks võis minna oma Issanda rõõmuse, sai ta näha teise sel-guses, mida olid saavutanud häda, valu, kannatus ja surm.

Need emad on suurepärase-d, kes on haavatud valu ja kan-natusemõögast. Nad võivad loota, armastada ja andestada. Nad võivad lohutuda ja võtta osa teiste muredest. Mõoga-valu sai neile õnnistuseks ja kinkis neile kipsuse, mis on kooskõlas Jumala riigis kaunimate printsiipidega.

Meile teistele, kellel ehk on oma mõögakogemus, võib see olla ka suureks õnnistuseks. Oh et igaüks, minnes läbi mõögakogemusest, võiks tõsta pilgud üles ja näha, et seal on abistav ja õnnistav Issand. Igavikuhommikul võime siis tänada Jumalat mõoga eest, mis haavas meie südant.

Ei ole ükski pilv nii paks, Ei ükski jõud nii suur. Ei ükski suuda mind hirmuta, Ei ka pikk õõpimedus. Kõik kartus langes, põgenes — Ei nuta, vaid imestan, Kuis ilal võisn ma kahelda Mu Päästjat, kes aidata võib.

Jõulumälestusi.

Igakord kui saabuvad jõu-lud, tõuseb minu südames uuesti tänutunne Jumalale, et olen tohtinud oma elu leida Jõululast Jeesust minu isikli-ku õnnistegijana. Mäletan sel-gesti ühed jõulud, kui jalutasi-n esimese püha hommikul Tallinna tänavail ja hinge täit-is kurb, rõhuv tunne, et olin kaotanud jõulurõõmu sarnase, kui see oli mul lapsena ja mul-kui see oli mul lapsena ja mul-ti sõnad, mida ta ütles enne jõule, et jõuludest polevat meile, täiskasvanuile, midagi suuremat rõõmu, kui ainult puhkus tööst. Tundsin sama ka mina sellel hommikul, kuid see oli vähe ja ei rahuldanud mind. Järgmisel veebruarikuul ihel õhtul keelasin juhuslikult Päästearmees koosolekut, minnes sinna suurte eelarva-mustega. Kuulasin seal pääs-tedõurite tunnustusi, mis kõit-is minu huvi, kuni minagi soovisin leida sarnast rahu ja rõõmu, millest räägiti, kuni ma selle ka tõesti leidsin ja siis ka õige tee väärtuslikule ja kasulikule elule, mida olin igatsenud juba mitu korda va-rem. See on mitte elada ainult endale, vaid ka teistele, ehk teha midagi väärtuslikku teiste kasuks.

Ma tänan Jumalat selle avat-tud tee eest ja mõõdunud ühek-sa aasta jooksul on olnud lu-gematuid võimalusi teha mi-dagi, mida Jeesus tahab, et meie teeksime oma kaasi-nimestele.

Peale selle clamuse, kõik mõõdunud jõulupühad olid mulle tõsised rõõmu- ja õnnis-tuspühad, sest need olid võimalused teenimiseks ja tööta-miseks teiste heaks, sest Jee-sus Jõululaps sündis, elas ja suri teiste pärast. Ja kui meie tahame elada ainult enesele, siis ei ole meie Tema rahvas, ei saa osa ka Tema õnnistuse-st, et tunne elu õiget mõ-tet ja väärtust ja siis muutu-vad meile jõuludki nagu selle-le loomaarstile, mitte suure-maks ja kaunimaks, kui puhku-seks tööst. Kuna selle tulemus on hinge tühjusele ja rahutu-sele otsida rahuldust neist al-likaist, millest inimhing mida-gi paisvat ei leia, küll aga hin-gele ja ihule kahjustavat mür-ki, Sõber, kes loed neid ridu, soovin sullegi, et leiaksid tõs-ist jõulurõõmu, mida Jõulu-laps tahab meile tõesti anda.

Valdur Muul.

Valva ja palu!

Tõulurahu.

Kirjutatud komandörit. H. Bower.

„Ja äkitselt oli inglita taeva sõjaväe hulk; need kiitsid Jumalat ning ütlesid: ... maa peal rahu.“

(Luuka 2:13.)

Rahu! Milline töötus ja milline and meie vaesele, ärakulutatud maailmale! Kõikidest kütkestavaist ja südant haaravaist olundeist ühenduses esimese jõuluühituga, on rõõmus inglite sõnum Petlema väljadel, mis äratas uut lootust lihtsates, ehmunud karjaste südameis, püsinud tulitornima arvamata müriadeidele igas maailma osas sellest ajast peale.

Jälle kord on kuud möödunud, ja meie seisame aukartus-tes aegade suurima ime ees, nimelt — Jumal ilmutatud inimlikus kujus, et näidata oma armastust ja hoolt meie pärast. Kui meie meel on valvel, meie hing vastuvõtlik ja meie kõrvad kuulvad, võime uuesti võtta vastu kaja aulisest laulust, mis tõlgitseb Jumala soovi ja plaani kõigile ja igale üksikule nimelt: rahu!

Meie moodsas, praktilises elus, jõulu ettevalmistused on väga nõudlikud. Mõte teistele ja rõõmsate üllatuste sepiitsemine neile, lisatöö jõulukorraldustega kodudes ja ruumimistamine armsatele, keda oodatakse pühade ajal kütlla, turul ja kauplustes käimine, kus kõikjal leiame kiirustavaid ärevil olevaid, samu asju õiendavaid inimesi, pingutab vägagi mitmete jõudu, nii et mitmed pühade ajal on ületõetanud.

Ent kui perekonnaring on kogunud süüdatud kuse timber ja õhk on täitunud tänuist ja andumusest üksteisele, kui müriin ja hääled välises maailmast vaikunud ja kirikukel-lad helisevad jõuluõhtu õndsas vaikuses, vaob inglite rahusõnum õnnistatusena kõikide üle, kes on valmis seda vastu võtma.

See on rahu, mis tuleb Jumalalt, ja tema oma sarnaselt, ta on piiritu ning tahab võtta kõiki oma rüppe. Pühas kirjas

on teda nimetatud „Kõige rahu Jumalaks“, ja tema armast Poega, kelle sündi meie sel aastaajal mälestame, nimetatakse „Rahuvürstiks“. Oma kartvaile, rahutuile jüngeritele ta ilmutas end äkitselt peale ülestõusmist rahustavate sõnadega: „Rahu olgu teiega!“

Kesk kõiki muutusi meie ümber, püsib tema samana, ja nagu vanal ajal, võib ta veel nüüdki väljendada samu ime-likke sõnu neile, kes on rahutumad oma endise elu tõttu: „Mine rahu, ja ära tee enam pattu!“ Meie kõik tunneme vaikus, mis tuleb peale tormi, puhkust peale tööd, vabaduse rõõmu peale orjast ja rahuõnnistust peale sõda.

See on täielik vastolu endisele, mis on nii auline. See on, mida Jumal tahab korda saata igas südames ja elus. See on tema kava, nii iga üksiku indiviidi kui iga kodu, rahvuse ja kogu maailma ja rahvaste olundite kohta. Jeesus on sild, mitte ainult Jumalani, vaid ka kõigeni, mis hea, õige, ilus ja õilis. Avagem kõik ja igati üksikult sellel aastaajal oma süda ja elu uuesti Temale, ja kuna me rõõmustame tema sünni üle, laskem taevalist hulka laulda meie tormisesse südamesse jõulurahu. Siis meie tõesti võime pühitseda jõululisi ja võtta ka osa suurest tööst levitades „Jumala rahu, mis käib üle mõistuse.“

Mine edasi!

Mida sa teed, et liitua vaenlast sinu oma ja teiste elus? Kas sa oled kaasas võitluses patu ja maailma vastu, nagu Issanda oma peaks olema? Kas sa võitled täna, et võiksid kord „pärida närtsimata elukrooni“? Kas sind arvatakse sinna hulka, kes ohverdavad midagi, ei, ohverdavad kõik, „au eest, et võid olla tema?“ Kas võidupalk saab sulle osaks, sellepärast et sa võitlesid ustavalt oma õpetaja eest või, et sina ei pannud pilget mikski? Kui auline muusika kõlab siis su kõrvadele Kõikvõimsa sõnad: „Hästi tehtud!“ Kuid sul on veel ehk palju võitlemist võidelda oma Issandale, veel mitu võimalust viia surevaid hingi kindlase sadamasse. Mine vaid edasi! Jumal on kaasas! Oh, et Jumal võiks arvata sind kord sellesse hulka, kelle kohta on kirjutatud mälestuste raamatusse: „Nad kõik olid kangelasod.“ Jumal aidaku meid kõiki olla võitjad!

Inimesed ehitavad autoriteeti mitmesugusel alusel. On võimu autoriteet. On rik-

Kristus üle kõige.

Jõulumõtteid kindral Evangeline Boothilt.

Mu käsi pöörab koltunud paberilehti, ja mu süda on liigutatud imeliku tundega. Olin unustanud, et kolmekümne aasta eest kirjutasin, mida lugemin nüüd, ja see tuleb mulle uuesti tagasi nagu mu endine endaväljendus.

Mu teema oli kolmesõnaline. Need on lihkised sõnad. Nad on lihtsad sõnad, mida igaüks võib mõista: KRISTUS ÜLE KÕIGE! Nii ma kirjutasin kolmkümmend aastat tagasi.

Kui vaatlen neid lehekülgi, nad muutuvad mu ees maagiliseks peegliks. Selle sügavuses on hulk unustamatuid mälestusi. Mitmesugused kogemused tegevusest laias maailmas segunevad. Ent siiski tema jääb püsima, ja ma ei või mõelda millelegi muule. Täna, nagu eilegi; sõnad, mida kirjutati on: KRISTUS ÜLE KÕIGE!

Elul on mitmed võimalused ja kaasakäivad nõuded, mis võivad olla väärtuslikud ja kasulikud. See võib olla raiskamine ja tühusus. Ükski elu ei ole, mida iga elu peaks olema, kui ehk ei ole Kristus. Õpetus, mis elul on anda, on: KRISTUS ÜLE KÕIGE!

Inimesed ehitavad autoriteeti mitmesugusel alusel. On võimu autoriteet. On rik-

kuse autoriteet. On arvukuse autoriteet. On asutuste autoriteet. Iga autoriteet peab hindama selle väärtuse järgi.

Kristuse autoriteet on kõrgem kui iga inimese tegevus, mitte ärakulunud vormi või ebakindla traditsiooni kaudu. Laps on kuulekas oma emale, sest ta armastab teda, ja ta armastab teda sellepärast, et ema armastab teda ennem. Kristuse autoriteet on armastuse autoriteet ja need, kes alluvad Kristusele, alluvad oma enese sügavamaile instinktile. Ajalugu kinnitab Kristuse nõudeid. Inimene on jõudnud üheksateistkümmendast sajandist kahekümmendasse, ja igas suunas on olnud suuri muudatusi. Harjumused on muutunud, Filosoofia on muutunud. Teadus on muutunud. Kõrgeim mas asjas — KRISTUS ÜLE KÕIGE! — ei ole sündinud ühtki muudatus. Inimese poeg on Issand ka üle aastasaajandite.

„Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest?“ ei ole ainuke küsimus, mis kohtab inimesi. Teine, mitte sugugi vähem, auline küsimus on: „Kes võib lahutada Kristust tema oma rahva armastusest?“ Tuhat korda tuhanded ei lakk tunnistamast nende imetlevat tänu Jumala Tallele, kes võtab ära maailma patud.

Troonid on kokku varisenud ja monarhid on kaotanud võimu oma alamate üle. Neil oli puudus armastuses. Mingisugused mässukatsed ei suuda vapustada Kristuse valitsust. On kriitikuid, skeptikke ja pilkajaid. On kahtlus ühekskülsust. Ent siiski, arvamatud miljonid peetakse ülal

Nimi Jeesus.

Nimi Jeesus, ei see kustu, Seda aeg ei hävita. Ükski vägi ei saa murda, Oleks küll kui tugev ta. Jäädavalt see nimi kajab, Tänuv rahu rahvale. Kõlab nii ja kogub, juhiv Kõiki hingi taevasse.

Pimeduses nimi Jeesus Särab tuletornina, Juhib mõne meremehe Rahu päästmis-sadama. Ja kui päikevalgus kustub, Nimi Jeesus seisma jääb. See, kes võitnud igavesti, Selles nimes jubeldab.

ta lunastava ja läbikandva armastusega, kes nõtkutavad oma põlvi kuningate Kuninga ees ja täidavad tema tahtmist.

Riigid on kadunud maakaardilt ja piirid on muutunud. Kristuse armastus ei ole piire, ja tema kuningriik maailmas on rahvusvahelik. Tema rahvas elab kindlustes, mis ei hävine iialgi. Ükskülsed on tsivilisatsiooni mässud, Issanda ingel on leeri ümber, kes armastavad Issandat ja vabastab neid.

Armastus ei ole vaid sentimentaalne romants. Ei ole suuremat tragöödiat, kui et armastus on võimetu teenima ja aitama. Armastus ehitab kodu. Armastus teenib ülalpidamist. Armastus valvab haiget. Armastus lohutab kurbust. Armastus võitleb metsa tulekahjuga. Armastus päästab allamaetud söekaevurit. Armastus paikab päästepaati ja ei hooli tormist. Mitmed veed ei suuda kustuta armastust. Jumal on armastus ja Jumala jõud Kristuses ei ole midagi vähem kui jõud, mis löi universumi ja peab seda ülal.

Kristuse üleolek inimeste üle ei ole raiatud vaid inimjuttudele. Sellest on räägitud kindlusega ta enese sõnas; ei ole ka ühtki argumenti, mis võiks liikata ümber seda tõe. Neil on sarnane autoriteet, et seal ei või olla ühtki tingimist nendega.

Jumalik kuulutus Jumala jõu kohta Kristuse kaudu on kahekordne. Üks neid suuri ühtsi eraldab: ta ütleb „Ei.“ Teine aga arvab kaasa: see ütleb „Ja!“ Kumbki ütles täiendab teist.

Kristuse „Ei“ on lõpptulemuse ime. Ta ütles: „Ma ei või

teha ühtegi enesest,“ ja teises kohas ta ütleb: „Ilma minuta teie ei või ühtegi teha.“ Kristuse jõud on Jumala jõud, ja ilma selle jõuta inimese parim tegevus on puudulik.

Suure kuninganna Victoria päevil, tema luuletaja, Laureate, Tennyson, rääkis aulisest idealist. Ta ennustas „inimeste parlamenti, maailma federatsiooni“.

Au olgu meesetele ja naistele mitmel maal, kes püüsid täita poedi unelmat, luues Ilmakohtu Haagis ja Rahvasteliidu Geneva! Igaüks üksikult ja kõik ühiselt tegid oma parimat, ning tulevik kuulub neile.

Ent siiski sõjad ja revolutsioonid on mõllanud tsivilisatsioonis ja mitmed maamärgid on selle kaudu hävinud. Inimene ei õpi vaid, et ei või olla tsivilisatsiooni ilma rahuta; ta kogeb oma unustamatute läbielamuste kaudu, et ei või olla rahu ilma rahutahteta. Ja ei või olla rahutahtet, kui inimestes ei ole seda meelt, mis oli Lapsukeses, kes sündis Petlemas — mitte ainult lapsuke, kes lamas jõuetumalt laudas, vaid imek, nõudaja, vägev Jumal, igavene Isa, rahuvürst — Kristus, kelle hoiatus oli: „Ilma minuta teie ei või ühtegi teha.“

Kirikute väärtus, ka võttes neid üksikult, on arvamata suur. Miljoneid andunud töölisi kogu maailmas on Jumala kummardamises, õpetuses, külastamises ja mitmel muul tegevusalal teenustusi ja ohverdama. Mis oleks maailm ilma kirikuteta?

Ometigi kirikud, mis kord olid rikkad ja võimsad, on nüüd vaesed ja tagakiusatud. Rahvahulgal on kahtlusis usku ja tseremooniate üle ja ei käi kirikus. Isegi kirikud peavad kohtama Kristuse „ei“ga.

Ei ole küllalt kirikute ehitamises ja remonteerimises, tseremooniate väliatöötamisest, muusika loomisest, õpetuste formuleerimisest, ükskülsed kas kindlate traditsioonide järgi või moodsate nõuete kohaselt. Kui mitte Kristus isikus, näidates oma haavatud käsi ja jalgu ja odamarki oma küljes, ei ole peaks iga asja üle kirikus — Lunastaja lunastatu keskel — siis kõik muu on asiata. Kui Kristus ei ole ülem kirikus, on kest tuumata.

(Järgneb.)

Levitage, „Sõjahüüdu“.

Täht teejuhina.

Kirjutatud staabütleml, komandör McMillan.

Täht on vist jõulustimboleest mõttesütitavaim. Igakord kui näeme tähte ilusal kaardil või kaunisti dekoreeritud aknal, ja veel sagedamini — selgel ööl — seistes imestunult universumi ees, mis on liiga suur ja müstiline inimhoiustusele, meie mõtleme loole ühenduses Idamaa tarkadega, kes nägid ebatavalise tähe ilmumist, mis tähendas ainulaadse Isiku sündi. Kui nad leidsid teda lapsena, andsid nad talle au ja kumardust, mida antakse vaid enesest suuremaile.

Jälgides tähte, targad mehed leidsid taevase printsipi, esimese pärija kuningriigis, mis

tõuseb kõrgemale kui kõik teised isikud ja iseloomud, kes kõnõinud maist teerada, just nagu lumega kaetud ja päikesest säravad Everesti mäe tipud kerkivad hilguses kõrgemale kui kõik ümbritsevad mäed ja orud.

Eks see ole ka tähendusriikas, et peame võtma teda vastu väikesel lapsena? Meie meeled ei ole küllalt võimsad võtma vastu kõike tema majesteetlikkust ja ilu. Ent kui me võtame teda vastu, nagu me oma piiratud mõistusega võime seda, siis just nagu lapsuke Jeesus kasvab meheks, samuti ka tõe kasvab me ja võtab täie kuju, kuni lõpuks meie ise oleme kadunud temasse.

Me liigume kannatlikult selle sihi suunas. Meie otsene töö on tuua tema kuningriigi ideaale meie igapäevasesse ellu ja segada tähe-tihkka saviga, millega meie nüüd ehitame kas oma eneste iseloomu või organisatsiooni. Iga inimene peab võtma isiklikult, ent universaalselt osa, et troonida rahuvürst ja õigust. Iga inimene peab algama jälgides tähte.

Tõsine elu.

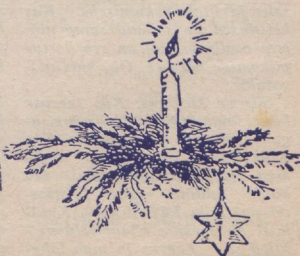
On üks, kes ütleb enesest, et ta on elu. See on Jeesus, Päästja. Tema ütleb neid tähtsaid sõnu: „Mina olen elu.“

Päästja pidi arvama, et kes tuleb ühendusse temaga, saab elada, elada õieti. Ja see on nii. Teie võite uskuda mind. See on minu ja teie teie kogemus.

Kui tullakse Jeesuse juurde oma südamega ja antakse see temale, siis tuntakse, et elatakse. Tuntakse elu, rõõmu ja jõudu, mida enim ei ole kunagi tuntud. Soda võid kuulda miimtellet. Oh, kui tore on tulla Jeesuse juurde ja saada tunda, mida tähendab elada!

Ent kuulake kui kurvalt ta ütleb: „Teie ei taha mitte tulla minu juurde, et teie võiksite elada.“

Kas see käib ka sinu kohta? Või tahad sa tulla?

TEMA TULI.

Kirjutanud major C. F. Dahl.

Maailma ajaloo on olnud mõnda pimedat — õnnetus päeva. Mõnest niisugusest räägivad meile ajalooraaamata, milistel on olnud suurem, üldine tähendus, kuna mõned on jäänud kirjutamata ajaloo lehtedele ja ununenud. Esimene, õnnetuim ja sängeim selline päev oli kindlasti see, millest loeme Piibli kolmandas peatükis. Kesk Paradiisi rahu ja õndsust oli tunginud patt. Selle järeldeusena pidi lahkuma sealt inimene, maa ja terve inimsugu pandi needmise alla. Vaid tumedalt ja väikelt osalt võime enesele ette kujutada selle päeva süngust ja lootusetust.

Kuid kesk seda lootusetust lasakis Jumal juba paista lootusekiire. Lausides needmist, andis ta ka töötuse, et TEMA PIDI TULEMA, kes mao pea pidi rõhuma. Seda töötust uuendas Jumal aastasade ja -tuhandete jooksul, mitmele ja mõnel viisil. Arapäästja pidi tulema, kelle läbi kõik maailma rahvad pidi saama õnnistatud, kuningas, rahuvürst, kelle valitsus ja riik peab olema ilma otsata ja kes õiguses peab valitsoma, karjane, kes oma rahvast pidi hoidma. Selles ootuses elasid ja surid inimlõpved. Sellest emustasid prohvetid. Ma näen teda, aga mitte veel, ütles üks, kuna viimne vanaseaduse prohvet teatas: Pea tuleb Issand, keda teie otsite, Siiski oli aga veel nelisada aastat selle viimase

vanaseaduse prohveti ja töötuse täitmise vahel. Juuda rahvas ootas, idamaa targad ootasid, maailm ootas.

Siis, ühel vaikselt ööl, kuuldi sõnumit: TEMA TULLI. Teile on sündinud Arapäästja. Inglise kuulutasid seda. Tähtki teatas seda. Lootus oli täidetud. Minu silmad on näinud sinu päästmist, hõiskas vana ootaja Siimeon. Vaata Jumala Tall, hüüdis Ristija Johannes. Meie oleme leidnud Messia, kellest Mooses ja prohvetid on kirjanud, teatasid esimesed jõngrid rõmuga oma sõpradele. Milline rõõmsõnum oli see kõigile. Mitte ainult vagadele juutidele, vaid ka pagana-maa tarkadele ja põlatud, pattusele Samariai naisele. Tema tuli, kirjutab apostel kirjas Efeslastele, teises peatükis, ning kuulutas rahu kaugelele ja lähedatele. Tema tuli ka nende jaoks, kes olid kangel. Rahuvürst kuulutas rahu kõigile. Tema on meie rahu. Ta saatis meile rahu Jumalaga. Tema toob rahu südamesse. Tema kiskus maha lahutava vaheseina, tegi kõik üheks, tõi jumaliku armastust ja rahu inimelise hulka. See pärast lausid inglid: Rahu maa peal.

Mida kõike veel sisaldab see, TEMA TULLI, ja mida see tähendab meile, sellest kirjutab

apostel veel mainitud kirjakohtas. Need, kes olid kaugele ära Israali kodakondsuses õigustest, said pühade kaaskodanikeks ja Jumala kodakondsusteks. Võõrad töötuse lepingule said osalisteks töötustest. Lootusetud said lootust. Need, kes olid ilma Jumalata maailmas, said ühendusse Jumalaga. Millise muutuse saatis see korda maailmas ja inimestes.

Tema tuli — see on jõulu sõnum. Tema tuli, et päästa oma rahvast pattudest. Tema tuli omaste juurde, aga tema omad ei võtnud teda mitte vastu. Kõigile aga, kes teda vastu võtavad, toob ta rõõmu. Ei ainult rõõmu, mis on leneks ajutistest, välispidistest seikadest, mis kaob ühes pühadega, vaid tõsist rõõmu selle üle, et Tema a tuli, päästmise rõõmu. Imelikke muutusi teeb ta veel täna kõikjal. kuhu ta tuleb. Arapäästja tulemine inimese ellu näitab veel täna, et tema nimi on Imelik.

Tema tuli — kõlaga see sõnum jälle võimsalt kõigile, kes veel elavad lootusetuses ja neile, kes elavad ootuses — kõigile, kes igatsevad päästmise järele ja otsivad arapäästjat, aga ei ole teda veel vastu võtnud. Tema tuli, et päästa sind pattudest.

Jõuluterivitus Soomest.

Ma usun, et on sama, kas me asume põhjamaadel või kaugele lõunas, jõulud toovad meile seda kaunimat rõõmu igale poole.

„Vaata, ma kuulatan teile suurt rõõmu, mis kõigile rahvastele peab saama,“ oli inglise sõnum karjastele kord Betlema väljal. Ja tänapäeval on see sõnum kandunud kõigile poole, kõigile rahvastele; sõnum, mis teeb vaesed rikkaks, kurvad rõõmsaks ja annab lootust lootusetule, kui me kuuleme veel inglise sõnumit edasi: „Sest teile on täna Taaveti linnas Õnnistegija sündinud.“

Ma ei taha ainult rääkida teistest rahvastest, vaid rõõmuga ütlen, et minuigi kurb süda sai selle rõõmu osaliseks, kui võtsin vastu inglite poolt kuulutatud Õnnistegija.

Tunnen, et nüüd on jälle nagu muutumas kõik. Jõulud teevad seda, kuid soovin, et jõulude lähenemine ei tee ainult seda, vaid et jõululaps Jeesus saaks valitseda alati meie südames.

Parim jõuluterivitus kõigile seltsilistele ja sõpradele.

Joh. Padar,
kapt.

U salad Jeesust, see annab sulle rahu. Tõotta Jeesuse eest, ja tema õnnistab sind. Ela Jeesusele, ja su hing tõuseb kõrgemale kui kotkatiivul.

Heldus, mis surmab.

Keegi juttu-tajaja kirjeldas mitmesuguseid viise, kuidas inimesed kaotavad oma hingi. Ta väljendas muuseas: „Inimesed kaotavad sageli oma hingi liig suure helduse tõttu.“

„Mida?“ hüütab võib-olla keegi. „Õpetajad tavaliselt ütlevad, et oleme liig ahned, kokkuhoidlikud ja ihnsad, kuid iialgi ei ole kuulnud, et võib minna liiga kaugele teisel pool!“

„Hästi, ma ütlen teile, kuidas see sünnib. Istutakse ja kuulatakse juttu, ja kui jutustaja räägib sellest patust ja sellest, siis nad ei võta seda omaks, vaid annavad ära osa jutlusest sellele vennale, ja ühe teise osa antakse sellele ja sellele õele. Lõpuks nad on andnud ära kogu oma jutluse, nii et nad ise ei saagi midagi. Sarnasel viisil nad kaotavad oma hingi liiga suure helduse läbi.“

Just samuti toob hulk inimesi piibli õpetusega kohustustega ühenduses, et nad vaid annavad. Nad kohandavad seda kõik teistele, kuid endid jäetakse välja.

Kui suur komeet läks üle taeva, kirjutati ajalehtedest sellest, mida uskusid vanaja inimesed oma tähelepanekutele rajades, nimelt, et kui komeetid tähendasid sõdadele ja suurtele õnnetustele. Nüüd nad on kuidagi saanud siiski parema arusaamise, ja kindlasti ei pidanud tulema sõda. Ja, nii arvustati paar aastat enne, kui algas maailmasõda. Jumala lapsed peaksid siiski vaatama sarnaseid märke teisel viisil. Jeesus ise on andnud oma järelele võtme nüühisti loodusnähte kui maailmajuhutimise avastamiseks. Maailmas kutsutakse seda moonutamiseks ja liialt uskumiseks. Kas kristlased on saanud sama mõtete osaliseks, või on see kartus pilkamise pärast? Oh, kuidas magatakse!

Siis on küsimus: Kas Jeesuse kõnel ajalõrkidest on mingisugune tähtsus? Ja edasi: Kas Käikvõimal on midagi tegemist maailmasündmustega? On kindel, milline vastus kristlastel on noile küsimustele. „Kindlasti on Jeesuse sõnul tähtsus,“ ütled sa. „Taevast ja maa lähedavad hukka, aga tema sõnad ei

Ajamärgid.

Kirjutanud komand. J. Ögrim.

lähete mitte hukka.“ Hästi, siis sa tead, kuidas pead panema tähele neid sõnu. Arka! Samuti peab iga usklik mees ja naine ütlemä, et Jumal sugugi pole jätanud inimsugu ja seda maailma, vaid et ta peab veel kinni ohjast õigusega ja heldusega. Sellepärast näeme, et mis meile tehtud teatavaks pühadest tunnistajatest ja ainsast Pojast enesest, juhtub, kas see siis on sõnum paljust andeksandamisest või Jumala õiglastest kohtumõistmisest. Oh, pane vaid tähele, ja sa näed, kui hästi sõna ja juhtumised lülitatakse kokku, sa näed Issanda kõrgust. Arka vaid!

Kui tahetakse näha, kuidas Issand valitseb, peab kiskuma ära kõik katted, mis varjavad vaadet. Seal leidub humanus, mis kasvanud üles valgustusega ja hea käekäiguga maailmas. Tema tuum on mina. Mina õigus teha pattu. Mina enesemääramine. Mina süütu kõrgema olevuse ees. See humanus mäletseb sageli mao küsi-

must: „Kas Jumal on õelnud?“ sest Jumal mimes asjas ei ole päri selle humaansuse ideaaliga. Põrgu jumalatuile, kohas maailmale, rist Issanda armastajale on eriti usulise teadumuse tuldab. Kas Jumal oleks õelnud midagi sarnast! Oh, leidub tõsiseid hingi, keda see nakkab. „Kui Inimesepoeg tuleb, kas ta usku leiab maa pealt?“ Mitte ükskõik millist usku, vaid usku vanale Jumalalõnale.

Mis käib sõna, ja eriti enustuste kohta, siis on samuti õige vabaneda vanast tõlgitsemisest. Mitted prohvetlikud pidd on saanud vaimise, religioonse tõlgitsemise, ehkki nad esitavad poliitilist või sotsiaalset olundit. Kui siis saabub täitumisaeg, ei tunta neist midagi, sest meel on täis ebaõigetest arvamusdest. Sarnatakse kellegi, kes ootab midagi, ja kes asjatult vaatab hommikupoole, kuna oodatu üllatab teda õhtupoole. Kas selles asjas tähendab: Valvake!

VÄLISTEATEID.

Meeste sotsiaaltöö Inglismaal võis hiljuti avada oma esimest kodu vanadele abielupaaridele, lisaks mitmesajale tublile asutusele, mis ühenduses ülalnimetatud tööga Armees entamaal. Mainitud kodu on Nottinghamshires.

Vangide seas Jamaikal.

Kolmteist meest põlvitusid hiljuti kahetsuspingil armeekoosolekul Jamaikas, mida juhatas kolonel Gordon Simpson, milliseist koosolekust võtsid osa 300 vangid.

Hüüa. Kui Nanking langes jaapanlaste kätte, põgenesid linnast tuhanded inimesed. Keegi Päästearmee koduühinguliige oli oma kodus, kui jaapani sõjaväe hulgas tungisid linna. Kui sõdurid tulid tema koju, näitas ta oma koduühingumärgile ja siis taevale. Üks sõdureist mõistis, mida ta mõtles sellega, ehki nad ei osanud rääkida teineteisega, ja tõstes üles oma käe, palus jaapanlane Jumalat oma keelel. Sinna majja asusid elama kaheksa sõdurit, kuid naisele, kes nii julgesti tunnistanud võraste sõdurite ees oma usku Jumalasse, ei tehtud midagi kurja.

TARTU.

„Tänage Jehovat, kuuluta-ge tema nime ja andke teada rahva seas tema tegusi.“ (Laul 105).

Nii on kõlanud kuninga Taaveti sõnad läbi aegade tänaseni, ja ta ütleb seda meile, et jätkaksime sellega edasi igal päeval ja võimalusel.

Kui nüüd ilmad on muutunud ja väljas on külm ning pime, on meil rõõm olnud näha suurt kuulajaskonda meie koosolekuil möödunud kuul, siis oleme püüdnud teha kuninga Taaveti sõnade järgi, et kuulutada Issanda tegusid rahva keskel.

Ja on olnud rõõm, et mitte kõik pole ainult sõna kuulajad vaid ka selle täitjad, ja mitmeid oleme võinud näha tõusvat oma kohalt ja tulevat kahetsuspingi juure, et anda terve elu Issanda kätte. Need on teod Issandas tema armu läbi.

Tahame Issandad tänada kõigi möödunu eest ja usus, lootuses astuda edasi, teades, et me pole ükski, sest Ta ise ütleb: Ara karda, mina olen sinuga.

Kiitus ja austus Temale alati.

A. Höbelaid.

RAKVERE.

On möödunud juba pikk aeg, mil viimati oli midagi kuulda „Sõjahüütu“ veergudel Rakverest. Ometi pole meie sunnud, vaid võitleme püsivalt edasi.

2. nov. oli rõõm näha meie keskel komandöri ja pr. Boweri Soomest, kellele kütlaskäik tõi meile uut vaimustust. Saalitäis rahvast jälgis suure huviga komandöride kõnesid.

12. nov. pidasime „Tulitorni“ õhtut, kus meie pühapäevakoolilapsed mitmekesiste ettekannetega esinesid.

Igal pühapäeval tuleb juurde uusi lapsi pühapäevakooli, samuti ka nende vanemad tulevad hiljem avalikele koosolekuile.

Teisipäeval on tulnud grupp naisi koduühingu õhtule, kus teed juues, töötades ja lauldes on õhtud olnud ülesehitavad.

Nii kannab Jumal meid päev-päevalt. Usume, palume, töötame ja võidame. K. N.

Mõtle oma hinge!

„Sõjahüütu“ võitlejate“ nimes- tik.

Nr. 111 — oktoobrikuul 1938.

Ohvitserid:

Kapt. K. Nurmela 110, lt. A. Höbelaid 90, kapt. V. Muul 55, kapt. M. Heino 52, kapt. A. Tennen 50, kapt. H. Eimann, p. ltn. H. Olo 50, kapt. M. Blee 40, pr. kapt. I. Nurmelja 30.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seersant F. Leemann 80, sõd. R. Sihver 75, seers. E. Viikman 65, sõd. H. Ülevain 50, env. L. Bakul 40, k. k. J. Klaus 38, seers. J. Kanter 25, seers. L. Rattik 25, seers. A. Kreos 25, muusik. Erika Viikman 25, l. s. I. Sihver 25, seersant A. Lilleallik 25.

Ärge unustage valmistada vaeste jõulurõõmu, pannes oma ande Päästearmee jõulupatta!

Jutustus lastele.

Tema isa.

Oli päev novembrikuul. Esimene lumi oli just lagenud ja kattis maad pehme vaibana. Aleviku juures olaval platsil kajas lastehäältest. Suured ja väikesed rõõmustasid toredate lume pärast, mida nad oodanud nii kaua.

Mõned kümneaastased tüdrukud leidsid lõbu lumipallide veeretamises, ja nad tegid võidu, kes saab suurima.

Ellen — üks väiksemaid — võitis, kuid keegi teine väike tüdruk protesteeris ja käis ühe juurest teise juurde sosistades midagi. — Ellen ei võinud mõista, millest sosistati, ta kõrv püüdis vaid mõne sõna:

„Tema isa — — —“

Kerge puna tõusis lapse kahvatanud näkku, kui ta mõistis nende mõteteate, valjude sõnade mõistet. Ta oli väga tundliku iseloomuga, ja sõnad tema isast olid tabanud tema sidant. Ta mõistis neid sosistavat, et tema isa on joodik.

Ta teadis, et see on tõsi, kuid et saada sel viisil põlatud, oli enam kui tema süda suutis kanda; ta ruttas ära lastehul-

gast, kuna kuuma pisarad voolasid tema põskedele mõõda.

Tema ema, kes kaua aega oli palunud Jumalat oma mehe päästmise pärast joomisest, mis tõi viletsust temale, lapsele ja kodule, võttis vastu oma tütre ja sai peagi osa ta valusast kogemusest. Ta nutud nagu rääkis enam kui sõnad. Lastehulga valjud sõnad ja uudishimulikud pilgud olid kui põletatud lapse meelde.

„Mu vaene süüta laps,“ ütles ema, kui ta oli kuulnud lapse jutustust mänguväljal.

„Ma ei suuda kannatada enam,“ kaebas laps. „Ja mõle, kui isa jätkas joomise. Usud sa, et ta tahaks? Kas meie ei võiks paluda selle pärast Jeesust? Mõtite, kui ta jätkas joomise jõuluks — seni on aega veel üks kuu — siis meie saaksime ka toredateid jõule. Mäletad sa minevaid jõule, kui ta lõhkus ühe kohvikannu ja tooli? Ma ei või ju saada midagi, sellepärast et isa jooab. Ema, mispärast olid lapsed nii pahased täna minule?“

„Mõtlematud, toored väikesed,“ mõtles ema endamisi, ent lapsele ütles ta: „Ellen, meie palume! sa tead, et Jeesus kuulab palveid.“

Julgusega nad põlvitasid mõlemad, ja Ellen palus valju-

häälega oma isa päästmise pärast, et ta lakkaks joomast. Ei olnud mingit kahtlust ta südames, kui ta lõpetas palvet: „Armas Jeesus, lasse see süüdi enne jõulut, nii et ka meie saaksime toredateid jõule; ja et lapsed ei oleks kunagi enam vihased minule mu isa pärast.“

Õhtul tuli Elleni isa koju oma töölt, kuid ta märkas kohe, et ta tütar — keda ta armastas nii väga — ei olnud tema vastu nagu tavaliselt. Mis oli juhtunud lapsega?

„Oled sa haige, mu laps?“ küsis ta. „Ei,“ vastas ta hakanutes nutma. Ta heitis end isa sülle ja nuuksus. Ja siis tuli selletus.

Midagi läks läbi tugevast, suurekasvulisest mehest; ta nägu kahvatas ja ta käsi läks rusikasse: „Ma võtan neid lapsi korralikult käsile ja näitan neile õieti; võid olla selles päris kindel. Oota aga!“

„Ei, armas isa, ära tee seda,“ palus laps, „sest ema ja mina oleme palunud, et sa jätkaksid hirmsa joomise, ja siis lapsed ei sosista enam kunagi midagi sinust ja minust. Kas sa usud? Ma aitan sind paluda, ma — — —“

(Lehek. 8.)

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piibletekstid detsembris.

Joh. ev.	17. L. 13:31—38
1. N. 9: 1—12	18. P. 14: 1—14
2. R. 9:13—25	19. L. 14:15—31
3. L. 9:26—41	20. T. 15: 1—14
4. P. 10: 1—16	21. K. 15:15—27
5. E. 10:17—30	22. N. 16: 1—14
6. T. 10:31—42	23. R. 16:15—33
7. K. 11: 1—16	Matt. ev.
8. N. 11:17—32	24. L. 1:18—25
9. R. 11:33—46	25. P. 2: 1—12
10. L. 11:47—57	26. E. 2:13—23
11. P. 12: 1—11	Taav. laul.
12. E. 12:12—28	27. T. 101: 1— 8
13. T. 12:29—36	28. K. 103: 1—12
14. K. 12:37—50	29. N. 103:13—22
15. N. 13: 1—15	30. R. 104: 1—15
16. R. 13:16—30	31. L. 104:16—35

Palveained.

- 4. Töö laste seas kõikjal.
- 11. Briti valitusus.
- 18. Rahvusvahelik rahu.
- 25. Kõik, kes kurvustuses.

Levitage „Sõjahüüdu“.

Kõlaga rõõmulaulud!

1.

1. „Päästja kõigile sündis ilmale!“ Kõlab inglite rõõmuhüüd. Ta, kes valguseks, tuli alla seks, Et meil õndsuseks saada nüüd.

Au ja kiitus kõrges Jumalale, Maa pealt rahu, hea meel rahvale! Õndsad hulgad, austust andkem Talle, Kogudem kõik rõõmu-päevale!

2. Issand Jeesus seal sündis imeväel, Magas helinte peal söime sees. Suure rikkuse tõi siis kõigile Päästja Ilmasse vaesuses.

3. Tulge, vandake Isa Pojale, Kõlab Temale tänuviis. Siin on rahu-meel, võidujõudu veel, Lahti meie eel paradiis.

4. Jõulurõõmus me ikka viibime, Sindki kutsume: „Tule sa!“ Maallim jäta nüüd, tema lõburüüd, Kostab õnnehüüd sulle ka.

2.

1. Neil karjastel väljal vist mere on käes, Et patuse lootus ei ilmu ju väes, Mis Abraami kinnitus, Iisaki rõõm, Mis Jaakobi julgus : : ja Taa-veki kroon. : :

2. Näe, taevas lööb valgeks ja helgib kui päik, Üks ingel neil ilmub, sest ehmatub kõik. Ta riided on valged, ja jume on heik, Ta särab ja hillgab : : kui helendam väik. : :

3. Ju kumab kõik loodus see paistuse ees, Ja äkitselt seisab ta karjaste ees. Ta ütleb: Miks kardate, lõpku kõik hirm, Teil Kristus on sündinud, : : on vaatke mis arm. : :

4. Ja inglita nähakse pühade hulka, Kes Issandat kiidab, et appi meil tulnud: „Au Jumalal“ kõrges ju rahvast hea meel, Kes usus saab õigeks, : : sel rahu on teal. : :

3.

1. Armastuse imevägi Voolab Päästja südamest, Tungib kõigest ilmast läbi, Päästab hinge pattudest. Koor: Tema avab pärlilukse, Vabalt sisse pääsen ma, Vere läbi ta mind päästnud, Ja mind kannab armuga.

2. Olen haavatud ja eksiin, Haavatud ja koorimatud, Aga minu murdunud südant Jeesus pole põlanud.

3. Oh kui suur ja imeline, Kõik ta mulle andestas. Rõõmsalt laulan teda kiites, Kes mind päästis, vabastas.

4. Kui kord oma eluõhtul Jõuan kuldsed uksele, On ta Jeesu armu pärast Avatud ka minuile.

4.

1. Ilma Päästjate elu on tühi, Kui Jeesus ei juhata mind. Teda jälgides õnnistus voolab, Ja see kinnitab rändajaid siin.

Koor: Ilma Päästjate elu on tühi, Veel kuivem kui kõrvema on. Ilma Päästjate elu on tühi. Tule tänna, ta aitamas on.

2. Ilma Päästjate elu on tühi Siin kiustatusõrgude sees. Kui lohusus Issandalt puudub, Tee on raske ja ahastust täis.

5.

1. Vaata, patune, valgus auline Särab ristist vastu sul. Kui Ta kannatas, voolas ristist pealt Veri, mis meid puhtaks teeb.

Koor: : : Tule sa : : Jeesus seisab kutsudes. Sinu pärast ta raskelt kannatas. Siiski võtab ta vastu veel sind.

2. Õsөл pimedas palus haledalt: „Sündku Issa tahtmine!“ Tema pale peal verehigi seal Nõretas Getsemanes.

3. Jeesus seisab nüüd räskeis haavades. Kuule, tema kutsub sind: „Hing! — end andsin ma sinu pärast ka, Anna südant praegu sa!“

4. Tule rutes, palu südamest, Oma patud tunnista. Tema jälge es hingest paludes Leiad andeksandmist sa.

6.

1. Päästmisejõed pea tulevad, Taa-vest me juurde voolavad nad. Töötus seisab, oh usu sa, Suur äratus saabub meil õndsusega.

Koor: Üks äratus auline saabub just nüüd, Üks äratus suur on me palve ja hüüdi. See taevane kingitus meile on nüüd, Suur äratus saabub, mis auline õnn.

2. Nüüd taevaluugid lahti on ka, Voog ikka tõuseb, suur mõõmatama. Kõih üle kõige me ootuste. Nüüd äratus saabub, nii suur, auline.

3. Mis kaune palves oodatud on, Vastatud saame, suur meie õnn. Voog ikka kerib, suur, mõõmatama, Ja äratus saabub meil õndsusega.

7.

1. Tahad sa pattudest lahkuda nüüd? Sul on jõud vere sees, jõud vere sees. Rutta, hing, rõõmsast saad õnne ja hüüd, Sest puhtaks sa saad vereväs.

Koor: Seal on jõud, jõud, ime-tegev jõud Vere sees, vere sees. Seal on jõud, jõud, imetegev jõud Talle veres Kolgatal.

2. Tahad sa priilust, ja tervist su hing, Sul on : : jõud vere sees : : Kolgata ristile juhatan sind, Seal puhtaks sa saad vereväs.

3. Valgeks kui lumi su hing ikhah sin, Sul on : : jõud vere sees : : Puhtaks saad patust, siis lõpeb su piin, Sest hingamist saad vereväs.

4. Tahad sa Issandat teenida tõest? Sul on : : jõud vere sees : : Rõõmsasti tänanda teda see eest, Et võitjaks sa saad vereväs.

8.

1. Kutsu neid, kes patuteedel Kinni seotud vaenlasest. Neile Jee-sus Kristus tänna Andeksandmist pa-hu-vaevas, Patu rada kõnõides, Rahu leidvad Jeesu juures, Kõiki tänna kutsus ta.

2. Kutsu kõiki inimesi, Vaeseid nii kui rikkaid ka. Armust kutsub Jeesus kõiki, Pakub armu neile veel; Isa teab kõiki tarvitused, Armsalt vastu tuleb neil, Ainult tema armu läbi Nemaad elu algavad.

3. Kutsu neid, kes hingest ununud, Lapse õigust kaotavad, Oma väega teed seal murdvad, Tavea saada lo-davad. Mine nende juurde, ütle: Jumal piha taevas on, Ütle neile Päästja armust, Tõsta kõrgel! vaimuõök.

4. Kutsu neid, kes vangistatud, Keda vaeab patukoorm, Patustele uue oli Kristus lubab anda nüüd. Pimedamaks läevad varjud, Jõuab kätte surmaõök. Vii neid sisse Isa kohta, Kõlab tänna Jeesu hääl.

9.

1. On sinu elus palju vaeva, Rõhub su südant mere, piin? Jeesus sul avab elutavea, ütleb: „Jää vaiks-eks, mina siin!“

Koor: Mured ja koormad kõik siia too, Jäta neid kaetus-pingile. Jeesus su koormad kõik kergendab, Kus leiad sõpra kui Jeesus?

2. Pole muud sõpra, kes sind aitab, Kes teab kui raske on su rind, Kes sinu koormat kanda suudab, Jeesus võid üksinda mõistab sind.

3. Kirvesti tema juurde tõtta. Lahkest veel ta voolavalt valgust ja au. Omaks vastu võtta, Sest oled tema verehind.

KOORID.

1. Kirgas on tee, Kui ma sinuga käin. Pimedust ajasid ära mult ka. Pilvede kuldääre! säravad vaid. Jälgi-des sind, mul voolavalt valgust ja au.

2. Nüüd ma tulen Päästja juurde oma patukoormaga, Tulen, tulen just nüüd! Nüüd ma tulen Päästja juurde kallist rahu paluma, Tulen, tulen just nüüd!

3. Patuste Päästja, Vaata minuile. Südamest palun ma: Päästa mind ka!

4. Ius taeva maa, Tihti vaimus näen ma sind, Õndsalt rannal seal. Paljud sõbrad ootavad mind. Vahest kuulda võin Siin, kui kõnnin üksinda, Nende rõõmsalt laule ka.

5. Kõll imeilus on see laul, Siin ja ka taevas üleval, Ja kõige armsam kuulda mul: Jeesus! Jeesus! Jeesus!

Tema isa.

(Algu 7. lhk.)

Ruttu põlvitas ta, pani oma ilusa pea ja käed isa sülle ja palus:

„Armas Jeesus, nüüd ma tul-len taas. Ma palusin vähe aja eest, ja nüüd ma palun uuesti, kui isa kuuleb pealt, et sa aitaksid teda jätta joomise. Sa tead, ta on teinud seda vaid viimasel aastal. Tee teda nii heaks, kui ta oli enne seda, sest siis ei olnud lapsed kunagi pahased minuile. Ma tean, sa kuuled palveid; seda ütlevad niihästi ema kui pühapäevakooli grupijuhataja. Mõtle mu isale, ta istub siin. Kuid ma tahaksin meeldi, et see oleks juba jõuluks.“ — — —

Käsi, mis silmas lapse pead, värses, ja mehe silmis läikisid pisarad.

Kõik kolm istusid kaudu ühes-koo ja rääkisid. Enne kui nad heitsid rahuse, põlvitusid nad ja tüljendasid oma süda-meid palves taevase Isa ees, et ta aitaks kahtlevat ja õnnetu meest.

*

Ükski maailmas ei oleks võinud kogeda nii kaunist jõulu-õhtut, kui need kolm. Isa ei joonud enam. — Kodu oli muudetud, rahu ja rõõm täitis kogu maja. Jõuluküünalde valgusel võisid nad südamest laulda sellest, kui rõõmsad nad on jõuluõhtul.

Kui isa andis jõuluõhtul oma tütrele magama heites suud, pani ta oma käed isa kaela ümber ja ütles rõõmsust sõrades: „Ma olen nii rõõmus, isa, et Jeesus kuulis mu palvet jõuluks, ja — — —“

„Ja, meie ei pea unustama tänada igal päeval, et ta päästis mind joomisest.“ katkestas ta liigutatult juttu.

— — „Nüüd lastel ei ole enam tarvis sosistada sinust ja minust, isa; aga — võib-olla nad siiski ei mõelnu nii halvasti?“

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 sa, ¼ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumuisest 20. novembril 1938. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.

„Sojahüüd“ soovib oma lugejaskonnale ja levitajale
rahurikkaid jõulupühi!